

Rodoljubje na deželi.

Povest. — Spisal dr. Fr. Detela.

(Konec.)

Ko so se bili vrnili od pogreba mnogobrojni sorodniki, prijatelji in znanci Berusovi in se je natančno zvedelo, da je zapustil pokojnik premoženje nevesti Danici, so bili pač hude volje žalujoči ostali.

„Ha, lahko joče Danica, ker je toliko podedovala,“ so dejale ženice Mrakovki.

„Kako bi šele jokala, če bi ne bila nič podedovala!“ so menile druge, ki so privoščile mnogo bolj iz srca Mrakovim, kar se je bilo dogodilo, nego Danici. Osat pa, ki je takoj dušeslovno razkrojil vsak pojav človeškega čuvstvovanja, se je čudil, zakaj da se ne jočejo Mrakovi, ki bi imeli več povoda; nje je zadel vendar dvojen udarec; izgubili so ljubega brata in lepo premoženje, dočim je udarec, ki je zadel Danico, precej olajšan.

„Oh, gospod doktor, ali res mislite, da joka Berusovka za možem?“ se je hudovala krčmarica. „Same hinavske solze.“

„Po videzu ni soditi,“ je ugovarjal Osat. „Če bi se jokali Vi, bi ljudje najbrž tudi tako sodili; jaz pa bi vedel, da Vam sega žalost res do srca.“

„Jaz se ne znam hliniti,“ je zagotavljala žena. Osat pa je zmignil z rameni in menil, da ima tudi žalost raznovrstne povode.

„Vse preučeno zame,“ ga je ustavila ona. Zato je začel Osat poljudno, a nič manj temeljito dokazovati, da se ne dá z nikako pritožbo ovreči oporoka, ki jo je bil spisal notar in podpisal sam pokojnik. Tedaj pa je poklical Mrak ženo iz sobe in jo oštel, kaj da posluša tega človeka, ki je sicer jezičen in dohtar, a ne jezični dohtar, in jezičnega dohtarja da treba vprašati.

„Jaz se popeljem takoj v Ljubljano,“ je dejal, „da dobim ali dobrega sveta ali dobrega zastopnika.“

„Skupaj greva,“ je zastokala ona, ki se je bala, da bo mož sam premalo in preslabo opravil.

Odpeljala sta se skrivaj, da niti Julka ni vedela, kam da gresta. V Ljubljani sta vprašala dobrega pri-